Τυρινής: Κυριακή τής Συγγνώμης (β') († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 24 Φεβρουαρίου, 2023

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Οἱ ἑβδομάδες ποὺ προηγήθηκαν τῆς Κυριακῆς τῆς Συγγνώμης εἶναι ἑβδομάδες ὅπου μέσα ἀπὸ ἱστορίες ἤ παραβολὲς, **ἐμφανιζόμαστε μὲ τὰ βασικὰ ἁμαρτήματα μας, τὴν αἰτία τῆς πτώσης μας**.

Τούτη τὴν περίοδο θὰ ἔπρεπε **νὰ εἴχαμε ἐξετάσει σὲ βάθος τὸν ἑαυτό μας**· νὰ σταθοῦμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἄλλοτε μὲ φρίκη γιὰ ὅ,τι δεχτήκαμε νὰ γίνουμε, ἄλλοτε μὲ πόνο γιὰ ὅ,τι ἔχει γίνει ὡς ἐπακόλουθο τῆς ζωῆς μας.

Καὶ τώρα φθάσαμε στὸ σημεῖο ποὺ καλεῖται **Τεσσαρακοστή** (Lent). Lent εἶναι μιὰ παλιὰ Ἀγγλικὴ λέξη ποὺ ἔχει τὶς ρίζες της στὴν Γερμανικὴ γλώσσα καὶ σημαίνει ἄνοιξη, τὸ ξύπνημα τῆς ζωῆς. Δὲν εἶναι πιὰ ἡ περίοδος ποὺ μᾶς παραχωρήθηκε γιὰ μετάνοια. Εἶναι καιρὸς ποὺ ἐφόσον ἔχουμε μετανοήσει, θὰ μποροῦμε μαζὶ νὰ κινηθοῦμε πρὸς ἕνα μονοπάτι ποὺ θὰ μᾶς ὁδηγήσει, μέσα ἀπὸ τὰ παραδείγματα τῶν ἁγίων, πρῶτα στὸν Γολγοθᾶ μὲ τὸν Χριστὸ καὶ ἐκεῖ νὰ δοῦμε ποιὲς εἶναι οἱ **συνέπειες τῆς ἁμαρτωλότητάς μας**· ἐπειδὴ, καθὼς διαβάζουμε στὸν βίο ἑνὸς ἁγίου, στὴν ἀπάντηση ἑνὸς ἱερέα ποὺ παρακαλοῦσε τὸν Χριστὸ νὰ τιμωρήσει τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ὁ Κύριος τοῦ παρουσιάστηκε καὶ εἶπε· «Ποτὲ νὰ μὴν τὸ ζητᾶς αὐτὸ. **Ἀκόμα κι ἄν ὑπῆρχε μόνο ἕνας ἁμαρτωλὸς στὸν κόσμο, θὰ γινόμουν ξανὰ ἄνθρωπος, καὶ θὰ πέθαινα πάλι στὸ σταυρὸ γιὰ νὰ σωθεῖ ἐκεῖνος**».

Ὅταν θὰ σταθοῦμε μαζὶ δίπλα στὸ Σταυρό, τὸ βράδυ τῆς Μ. Πέμπτης, ἤ δίπλα στὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ τὴν Μ. Παρασκευή, πρέπει νὰ ἀντιληφθοῦμε ὅτι**αὐτὸ συνέβη γιὰ τὸν καθένα μας**, - ὄχι γιὰ τὸ σύνολο τῆς ἀνθρωπότητας, ἀλλὰ γιὰ τὸν καθένα μας. **Ὁ Χριστὸς πέθανε γιὰ μᾶς καὶ πρέπει ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ παρουσιαστοῦμε ἔτσι ποὺ νὰ Τοῦ δείξουμε ὅτι δὲν πέθανε μάταια ἐπάνω στὸν σταυρό** . Καὶ τότε νὰ κινηθοῦμε πρὸς τὴν Ἀνάσταση μὲ ἀγαλλίαση, μ’ εὐγνωμοσύνη, ἀλλὰ ἐπίσης ἀνανεωμένοι, ν’ ἀποκτήσουμε νέα ὕπαρξη - ὄχι τέλεια, ἐπειδὴ ἔχουμε καιρὸ μπροστὰ μας ν’ ἀκολουθοῦμε τὸ ἴδιο μονοπάτι, βῆμα-βῆμα, ξανὰ καὶ ξανά, **μέχρι νὰ ὡριμάσουμε** καὶ νὰ μπορέσουμε νὰ εἰσέλθουμε στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Σήμερα θὰ ζητήσουμε συγχώρηση ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον . Αὐτὸ εἶναι κάτι

ἀπραγματοποίητο, ἄν φανταστοῦμε ὅτι μποροῦμε νὰ πλησιάσουμε τὸν καθένα ποὺ μᾶς πλήγωσε, μᾶς τραυμάτισε, ποὺ κάποτε κατέστρεψε τὴ ζωή μας καὶ νὰ ποῦμε˙ «Ἄς συμφωνήσουμε ὅτι ὁ τρόμος ποὺ ἔφερες στὴ ζωή μου, δὲν ὑπάρχει πλέον. Σὲ συγχωρῶ, πήγαινε ἀναπαυμένος».

Δὲν εἴμαστε ἀρκετὰ ὥριμοι γι’ αὐτὸ. Οἱ μάρτυρες ἦταν ἱκανοὶ˙ ἐμεῖς ὄχι. Ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ μποροῦμε νὰ κάνουμε, ποὺ μπορεῖ ὁ καθένας μας νὰ κάνει, εἶναι νὰ πεῖ˙ «ἐπειδὴ σὲ ἀγάπησε τόσο ὁ Χριστὸς, ὥστε νὰ γίνει ἄνθρωπος, νὰ ζήσει, νὰ διδάξει καὶ νὰ πεθάνει γιὰ σένα, **σέ δέχομαι ὅπως εἶσαι**. Πραγματικά, θὰ ἤμουν τόσο χαρούμενος, ἄν ἤσουν διαφορετικὸς, ἄν δὲν ἤσουν σταυρὸς στοὺς ὤμους μου, πληγὴ στὴν καρδιά μου, τρόμος στὴ ζωή μου, ταπείνωση. Ἀλλὰ ἔχουμε ἀκόμα καιρὸ μπροστά μας, καὶ τώρα σὲ δέχομαι ὅπως εἶσαι, καὶ θὰ σὲ σηκώσω στοὺς ὤμους, ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος˙ «Νὰ φέρετε ὁ ἕνας τὰ βάρη τοῦ ἄλλου, ἐπειδὴ ἔτσι θὰ ἐκπληρώσετε τὸ νόμο τοῦ Χριστοῦ».

Καὶ φέρω τὸ βάρος τοῦ ἄλλου σημαίνει, πρῶτα πρῶτα, ἀποδέχομαι τὸν πλησίον μου ὅπως εἶναι, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὰ πράγματα θ’ ἀλλάξουν, κάνοντας προσευχὴ ὅπως ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ νὰ μεταμορφώσει, ν’ ἀλλάξει αὐτὸ τὸ πρόσωπο - ἀλλὰ ἐπίσης κι ἐμένα, ἐπειδὴ πῶς μπορῶ νὰ κρίνω τὶς ἁμαρτίες ἄλλων, ἐνῶ εἶμαι ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος, ἐνῶ εἶμαι πειρασμὸς, πληγὴ στὴ ζωὴ τόσων ἄλλων ἀνθρώπων;

Ἄς κάνουμε αὐτὴ τὴν προσπάθεια. Ὅταν ποῦμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον: «Συγχώρα με», ἄν πεῖτε, «ναὶ, σὲ συγχωρῶ», δὲν σημαίνει ὅτι κάθε τι κακὸ ἀνάμεσα μας ἔχει διαγραφεῖ, δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἀλλὰ σημαίνει˙ «Σὲ δέχομαι ὅπως εἶσαι, μὲ τὶς ἁμαρτίες σου, πληγὴ στὴ σάρκα μου, πρόβλημα γιὰ τὴ ζωή μου - ἀλλὰ σὲ ἀποδέχομαι καὶ θὰ βαστάξω τὴ δοκιμασία μου καὶ σένα, γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή, καὶ θὰ προσεύχομαι νὰ σ’ εὐλογεῖ ὁ Θεὸς καὶ **νὰ μᾶς θεραπεύσει καὶ τοὺς δύο, μέχρι ποὺ νὰ φτάσω νὰ μὴν εἶμαι πειρασμὸς γιὰ σένα, αἰτία τῆς πτώσης σου.**

Ἄς προσευχηθοῦμε λοιπὸν μαζὶ στὴ διάρκεια τούτης τῆς λειτουργίας, μετανοώντας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ γι΄ αὐτὸ ποὺ εἴμαστε καὶ γιὰ ὅ,τι ἤμασταν, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ φέρουμε κοντά στὸν Θεὸ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἡ πορεία μας πρὸς τὸν Γολγοθᾶ, πρὸς τὴν ἀνάσταση, μοιάζει μὲ τοὺς ταξιδιῶτες ποὺ ἐπιβιβάζονται στὸ ἴδιο πλοῖο, ὅπως ἔγραψε ἕνας ἀρχαῖος συγγραφέας. Δὲν θὰ φτάσουν ποτὲ ἀσφαλεῖς, ἄν μεταξύ τους ὑπάρχουν διαμάχες, ἄν δὲν εἶναι ἕνα. Ἄς γίνουμε ἕνα, «Ναὶ, σὲ συγχωρῶ,» σημαίνει, «Σὲ δέχομαι, ὅπως εἶσαι, μὲ τὶς ὅποιες συνέπειες. Σὲ δέχομαι, καὶ προσφέρω τὴ ζωή μου ἀντάλλαγμα γιὰ τὴ δική σου.» Ἀμήν.

(Πηγή: agiazoni.gr)